ב"ס הרצל

מיצג 13

יהוד בשנת 50-1948

כאשר אני בא לכתוב פרק על תקופה קצרה יחסית של שנתיים ימים, אני מתלבט על מה אל-נכון לכתוב קודם, שהרי היו אלה שנתיים גדושי אירועים ומאורעות. האספר תחילה על החור הארוך למים, עת אשר נאלצו התושבים הראשונים לגשת עד לכניסה אל הכפר יהוד, ועל הברז היחיד שהיה אז? או אולי אספר על ראשוני התושבים אשר הבינו כי במקום החדש בו אין עדיין חוק, יש צורך להתארגן, לבחור בועד זמני עד אשר החוק יגיע גם ליהודיה? ואומנם כך היה ביהודיה של אותה תקופה. קומץ אנשים התכנסו והחליטו שעל מנת למנוע תוהו ובוהו מאיים יש לפעול בדחיפות ולהקים מסגרת אדמיניסטרטיבית. רואה אני אותם עוברים לנגד עיני כבמצעד, אותם עולים חדשים, את מוכר הקרח, את המהנדס, הספר ועוד ועוד.

הימים היו קשים, היו אלה ימי מלחמת השחרור, ימים של קליטת עולים חדשים, אשר שפת הארץ לא היתה שגורה בפיהם. אולם יאמר לזכותם, כי הם ידעו להסתגל אחד לשני, להבין את הצורך בחיפוש דרכים כדי למצוא שפה משותפת - הן שפת הדבור והן שפת הלב להבנה הדדית.

כאשר אני חושב על אותם הימים הראשונים ביהוד, אין אני יודע בעצם למי מגיעה זכות ראשונים. לאלה אשר נשארו ביהוד למרות הכל ועזרו כל אחד לפי דרכו - מה שגרם לנו להגיע עד הלום, ואולי מגיעה זכות ראשונים גם לאלה שאינם נמצאים היום אתנו ביהוד.

קשה מאד להיזכר בכולם, ראשוני התושבים אשר פתחו את עסקיהם, את בית הקפה הראשון שהיה בכניסה ליהודיה (במקומו של אותו בית-קפה, מתנוסס כיום בנין מפואר), או, אולי, להיזכר בסרט הראשון אשר ראינו בבית הפועל הקודם (אשר בחלקו משמש כיום מסגריה גדולה), או, אולי ברופאים הראשונים, אשר עמלו יום ולילה מבלי לחוס על עצמם, אותם רופאים אשר הביאו עמם לתוליהם את האהבה והאחוה.

הזכרונות רבים וקצרה היריעה מלהעלות את כולם. אולם, למרות הכל ישנם דברים שקשה לשכוח, עדיין זוכר אני את צעדיו הראשונים של הועד הזמני - שהוא גילגולה הראשון של המועצה המקומית, התורבות והריסות הימים הראשונים, שיקומם של בתים ערביים.

לעומתם מתנוססים היום בנינים גדולים וימים. אם ניזכר בשבילים והרחובות הצרים אשר בקושי ניתן היה לעבור בהם, במקומם יש לנו עתה כבישים רחבים וטובים, הלילות אשר בלינו לאור מנורת הנפט, לעומת הרחובות המוארים.